

Лис Микита

Ч. 2

Лютий 1966

Рік 16

Ціна 30 ц.

ТЕПЕРІШНІЙ УРЯД УКРАЇНСЬКОЇ РАДЯНСЬКОЇ СОЦІЯЛІСТИЧНОЇ РЕСПУБЛІКИ

КАЛАМБУРІЯДА

Я плив по Дніпрові,
Насупивши брови,
І бачив обдертий колгосп.
Дурило
Гаврило,
Замурзане рило,
Напивсь і кричав на когось.

Товариш Прокопій
Про копи,
Про снопи,
Про опій
Любив говорить.
До мене з благанням
Підходила Ганя,
Змагання у Гані горить.

В повітрі сільради
Лишилась сіль ради,
Всі раді побільшенню норм.
Наради громади
Підкреслили вади
І пильний суспільний мінор.

Комуна...
Кому на?
На Мао-Тсе-Туна
Не хоче трудитись народ.
Ні ВУЦИК,
Ні ЦУЦИК
Не радують куцих,
Ім дайте щось кинути в рот.

Велике століття
Стомить тя,
Стопить тя,
І лишиться в наслідку пшик.
Пливу по Дніпрові,
Насупивши брови.
Бувайте здорові,
Я — зник.

Іван Евентуальний

ПРОСЬБА

Місяцю, не гладь мене
по лиці.

Не жалій мене
теплим променем,
не втішай мене
добрим спомином.
В мене, вірний місяцю,
костур у руці.
З ним я, вірний місяцю,
на безсонній вулиці.
Місяцю,
місяцю!

На останній вулиці!

Б а б а й

Замість огляду союзової преси

На вершинках Урсоюзу
Благодійна тиша,
Бо Матвій — надхнення Муза —
Пише, пише, пише.
Многоликий, всюдисущий
І універсальний.
Трохи плину, трохи гущі,
Заклик актуальний...

Ну, а мова — будь здорова!
Хоч давай у чистку.
Лиш про якість паперову
Маєм добру вістку.
Ой, Матвію, Матвієчку
З "Народної волі",
Не усім нести яєчка
На культурнім полі.

Гру спустивши на пів тона,
Переходим до Антона.
(Він недавно їздив в Рим,
Щоб зробитися святим.)

Гей, Антоне, Антононьку,
Як підніс ти "Свободоньку"?
Вже у неї передплат
Тисяч двадцять є підряд.
Гарні ліки має Імер
На амбіції великі,
А також сторінка друга
Розважає душу друга.

Ну, а решта — на об'яви,
Для комерції цікаві.
Читачеві ж понад плян
Залишається Тарзан.

ЕНЕЙ

Ігіграми

УКРАЇНСЬКІ ТЕМПИ

Ховали патріота...
Зідхали, тужили по ньому:
Вмер, не діддавшись
Старечого Дому...

А В НАШОМУ НЬЮАРКУ...

Посварився Кость з Дам'яном:
Цей за НТШ,
Той за УВАН-ом.

„ФРІ КОНТРИ“

В краю Чотирьох Свобід
є свобода п'ята:
Хто як хоче
і як може
робить з себе
вар'ята...

П а п а й

мініатюри

ДОБРЕ ДІЛО

Ох, як нудно жити!
Руштесь, установи, —
І зробіть якусь дурницю,
Тему для розмови.

ЗАВДАННЯ

В нас герої були завжди,
Нам героїв стати,
Тож діяльність наша проста —
Постументи будувати.

міб

КОЛИ ЗАМАЮТЬ ПРАПОРИ...

Великі титули на перших сторінках "Свободи" чи "Америки" про "величаві" святкування 22-го Січня аж ніяк не означають, що ці щорічні відзначування пам'ятних історичних дат бувають справді такі величаві... Порожні крісла, відсутність молоді, церемоніальна рутинна, скучні програми говорять про щось інше. Велика частина нашої еліти взагалі сторонить від цього роду імпрез, як святочні академії, ніби це належить до поганого тону показуватись на таких парадах. То, скажіть, з кого має брати добрий приклад молодше покоління?..

В нашій Метрополії врятувала цього року ідею соборності Головна Управа Т-ва Прихильників Української Народної Республіки в той спосіб, що не влаштувала окремої святочної академії, лише окрему "Товариську Зустріч" в залі катедрального собору св. Володимира. Очевидно, під час зустрічі були патріотичні промови, і концертна частина, і святкова атмосфера, але ж академії — не було! Академію робив на другий день у Вашингтон-Ірвінг гайскул Об'єднаний Комітет організацій м. Нью-Йорку, — Комітет замітний тим, що в ньому, фактично, ніколи всі нью-йоркські організації не були об'єднані та вже, мабуть, і не будуть.

Відкривав академію пан голова Комітету і нью-йоркський вїйт, д-р Ярослав Гриневич, схвилюваним і трохи захриплим голосом... Та й не диво: день перед тим, якраз на 22-го січня, пан меценас увесь час "висів на телефоні" і відзвонював до наших установ, крамниць, книгарень: "Добридень, тут Гриневич говорить. Вибачте, мені сказали, що на вашій (крамниці, книгарні і т. д.) ще немає українського прапора... Може це неправда, тоді я вас дуже перепрошую! А може ви призабули?.. Тоді, будь ласка, якщо можна вас просити..." і т. д.

Інтервенції мец. Гриневича, людини великої товариської огляди і такту, мали деякий успіх, і на нашому давнтавні справді скромно маяли, тут то там, невеликі синьо-жовті прапорчики (ціна 1 долар за штуку).

— Ех, — зідхнув тяжко власники одної книгарні, — коли б так американці забороняли нам виставляти наші прапори, як це колись поляки робили, — ви тоді побачили б, як з кожного вікна, з кожного балкону висив би прапор на три метри!

Коли ж бо, нехристи, не забороняють!

(К-Р)

ТЕЛЕГРАМИ З ТОРОНТО

● У Торонто одна парохія зачала розпарцельовувати льоти під новий цвинтар.

Є дві категорії покупців: одні, що думають про "вчність", а другі, що вже перепродують ці льоти за дещо догіднішу ціну.

● Довідуємося, що "англізатори" з Вінніпегу вже погодилися, щоб в українських церквах уживати теж і українську мову, але тільки у випадках, як треба буде звертатися до вірних за "даром любови" і "щедрими пожертвами". За це подяку буде висилати в англійській мові.

Михайло з Торонто

НАШІ ДІТИ

— А в нас купили новий телевізор!

— А наш Юрко був нечемний і його вислали за кару на святочну академію!

ЗА Я ВА

"Цим заявляю, що мене не в'яжуть жодні політичні ані родянні зв'язки з мароканським дипломатом Баркою, якого схопили у Франції його політичні противники".

Василь Барка, в. р.

З ЧКАГІВСЬКИХ РОЗМОВ

— Хто це подумав би! Здавалося — такий порядний чоловік, а він заявився за новим календарем

ДРУЗІ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ В ЕКЗИЛІ! ПІДТРИМУЙТЕ ЛІТЕРАТУРНО-ДОПОМОГОВНИЙ ФОНД „С Л О В А“!

З АМЕРИКАНСЬКОГО ГУМОРУ

З-поміж трьох визначних президентів ЗДА нашого часу, приклад Рузвельта показав, що можна бути президентом ціле життя, Трумана, — що хто-небудь може бути президентом, Айзенгавера, — що можна цілком добре обійтись без президента.

ГУМОР САТЕЛІТІВ

Батько з сином оглядають пасіку. Синочок питає:

— Татку, чому бджоли мають мед?

— Бо мають королеву-матку, — пояснив батько. — Якби у вулику сидів секретар партії, то мали б...

— Чому Спихальського зробили маршалом?

— Бо він задурний на генерала...

— Що робить громадянин Людової Польщі, коли йому прийде охота працювати?

— Кладеться до ліжка і лежить так довго, аж гарячка минеться.

З ПІДСОВЕТСЬКОГО ГУМОРУ

Сидить тітка і ворожить — кидає монетою.

— Що робите, Марфо? — питає кума.

— Ворожу, кумоньйо. Як впаде монета на цей бік, то мій бригадир прийде п'яний, але ще на власних ногах. А коли впаде на той бік, то вже його, люципера, принесуть.

— А коли прийде тверезий?

— Тоді монета рубя стане!

З ЕМІГРАЦІЙНОГО ГУМОРУ

(Рекомендуємо прочитати в "Свободі" з 4-го січня ц. р. статтю п. Мирона Сурмача про рідвнні карточки п-ні Ярослави Сурмач.)

УКРАЇНСЬКИЙ ДІАЛОГ ЗА ЦЕРКОВНЕ НАБЛИЖЕННЯ

Сорока на плішці

● В день Різдва Христового цього року сталося чудо: в деяких наших церквах на цій вільній землі вперше споминали Його Блаженство Кардинала Йосифа Сліпого.

● Помічається, що в наших церквах збільшилося число вірних після того, як рішенням Українського Єпископату скорочено деякі тексти в Богослуженнях...

● З новим 1986-им роком наші культурні організації міста Нью-Йорку перейшли на новий календарний стиль, тобто починають свої імпрези лише з півгодинним спізненням.

● Під час однієї доповіді в УВАН був заступлений погляд, що проф. Пріцак із Гарвардського університету не є жодний вчений, якщо твердить, що автором "Слова о Полку" міг бути галичанин.

● В цьому році сповниться 30-літня річниця з того часу, коли Український Народний Союз став переносити свою Головну Канцелярію з Джерал Ситі до Нью-Йорку.

● Не заповіджений, а потім відкликаний з приводу страйку з'їзд ОУП "Слово" не могли прибути письменники з Нью-Йорку, зате приїхали деякі делегати з Торонто і Чикаго.

● Наші гумористи, М. Понеділок та Ів. Керницький, вернулися з літературного вечора в Чикаго живі та здорові тільки тому, що не зачіпали календарних тем...

● На цьогорічних "Вишиваних Вечерницях" у Народному Домі в Нью-Йорку був лише д-р Василь Вишиваний, та й той прийшов без вишиваної сорочки.

● З достовірних джерел довідуємось, що наш заслужений громадський і церковний діяч, д-р Роман Осінчук, вернувся з Риму до Нью-Йорку не висвячений...

ХТО КОГО БОТЬСЯ?

Ледве в нас притихли дискусії про „зустрічі“, як у Сове́тах появи́лися статті про небез-

пеку для радянських культурників у контактах з „буржуазними націоналістами“ у вільнім світі.

РОЗМОВА

— Чому мужчини говорять неправду?

— Бо жінки забагато питають.

ФІЛОСОФІЯ

— Як ти умієш відрізнити добру раду від злої, то тобі вже не потрібні поради.

ЗАПІЗНО

— Коли я був каваліром, не думав ніколи про ощаджування.

— А тепер?

— Тепер думаю, скільки я заощадив би, якби був каваліром.

КУПЕЦЬ

— Чи маєте ігли?

— Маємо.

— То прошу дати мені найменші, які маєте.

— На жаль, таких не маємо

САНТИМЕНТ

Жінка оголошує народження дитини.

— Син чи дочка?

— Син.

— Ім'я?

— Зркланхифр.

— Що це за ім'я?

— Це в пошану батька.

— Він індіанки?

— Ні, окуліст.

ПРО ОДНОГО ДІЯЧА

Кажуть: "Заощадив би нам багато часу, якби говорив не про те, що думає, але про те, що знає".

РІЗНИЦЯ

— Пам'ятайте, жодна жінка не є аж така зла, як про неї говорять другі жінки.

В Нью-Йорку відкривається „Новий Український Театр“ з бувших студійців Й. Гірянця.

„Ви підете в мандрівку століть
З мого духа печаттю!“ (Ів. Франко — „Мойсей“)

— Ето наверно американци... Гаварят по-українськи!

Прохання до наших ВШ. Читачів: слати вислови співчуття п. Мстиславові Дольницькому, якого недавно іменовано головним редактором "Америки".

З політичного словника: ЕКС-КОМ — екскомунікований комуніст, виклятий з партії за ревізіонізм.

Свято Незалежності — святкуємо щорічно для того, щоб еміграція не-залежувалась...

Якщо Індійська Конгресова Партія висунула жінку на пост прем'єр-міністра, чому Український Конгресовий Комітет не може вибрати жінку головою УККА?

Чи не парадокс: Докія Гуменна надрукувала книжку "Скарга Майбутньому" і тепер нарікає на сучасників, що не цікавляться українською літературою...

Всі дороги ведуть до Риму, але деякі до Філадельфії...

Часом "Лістами до Приятелів" можна собі набити багато ворогів.

Льокомотива — це єдина машина, що не боїться "трока".

Найважливіший документ 1965-го року: Обійник КУК-у із закликом до батьків, щоб записувались на Курси Українознавства разом з дітьми.

МОДА

Одна пані журилася:
— Спіднички щораз коротші. Ще трохи і мені не вистачить ніг.

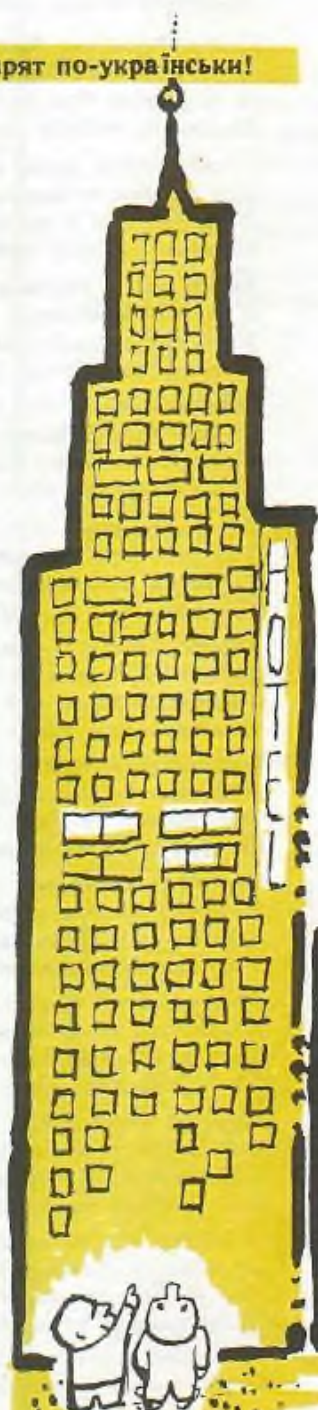
КОРОТКА ІСТОРІЯ

Письменник вистукував на машинці: "Чоботи з блискучими халівами, червоні пасовані штани, зграбна шкіряна куртка з кожуховим ковніром, на голові кримська шапка..."

Письменник перестав стукати на машинці і задумався... А поки він думатиме, поспробуймо відгадати, кого автор змальовує:

- 1) старшину царської гвардії?.. 2) мадярського гузара?..
- 3) кубанського козака?.. 4) кабардинця?..

Не вгадали... Свою наречену, панну Лялю.

"ОМ, ЧУЖИНА-ЧУЖИНОНЬКА..."

УКРАЇНСЬКИЙ ГОПАК

Ми сиділи при гостинно та обильно заставлених столах, а на сцені йшла, розуміється, вокально-танцювальна програма. Якраз пописувалась своєю художньою самодіяльністю танкова група Осередку СУМА з П... Хлопці, як соколи, дівчата, як маків цаги! Закрутився в шаленому впрі, аж просто записав тобі дух у грудях нарколомами присядами, ломанцями і ракетними вистрибами в повітря незрівняний та неповторний в своїй степовій одчайдушності, Український Гопак!

Святочна громада то німіла від захоплення, то вибухала вулканом радісного збудження. Вигукам "Славио!" і "Браво-бісі!" не було кінця, ні міри! Молодша генерація, як і годиться на культурних, українсько-американських імпрезах, віддавала салют юним танцюристам голосним свистом і притупуванням ногами.

— Ну, скажіть, чи не чудово! Ну, скажіть, чи не прекрасно! — хвилювався біля мене один з батьків народу, делегат Централі з Нью-Йорку, цілком не ховаючи сліз радості, що зашклили йому очі. — Панове, я не знаю, як ви, а мені серце наповняється гордістю за таку молодь! Та ж ці діти майже всі народжені вже тут, в Америці, а з якою любов'ю та ентузіазмом, з яким козацьким темпераментом вони відтворюють наш український танець! Ну, скажіть, ради Бога, чи треба сюди спроваджувати "ансамблі" всяких Вірських і Мойсєєвих, якими так захоплювався та ще й досі захоплюються деякі наші апостоли так званіх "контактів"! Ну їх к чортовій матері, вибачайте на слові! Панове, якби цим дітям, оцій аматорській танцювальній групі дати фахового балетмайстра і ще трохи

— А це такий готель, в якому українці ще не робили балю...

їх потренувати, то я даю вам чечене слово, що вони заткали б за рукав самого Павла Вірського!

Присутні при нашому столі громадяни помахували головами, ніби погоджувались з думками достойного делегата з Нью-Йорку, хоч може дехто добре й не чув, що він балакав, за яскравими оплесками старшого покоління і ще яснішим свистом молодшого. Розуміється, не перебаранчав йому і я, грішний, просто — не мав серця псувати святкового настрою батькові народу, який так щиро і радісно танцювальними успіхами дітей...

Не хотілося мені тоді звернути увагу шановного патріота на один цікавий факт: що як попередня хореографічна сценка "Пряля", так і відчайдушний "Гопак" у виконанні суміського танкового гуртка, були йота в йоту, живцем скопійовані-запозичені з репертуару "Державного Ансамблю пісні і танку Української РСР", під керівництвом Павла Вірського... Правда, скопійовані талановито, з мистецьким смаком і хистом, у чому була безперечна заслуга керівника танцювальної групи, який (про це я потім довідався), хоч і сам аматор, спеціально захопився народними танками в інтерпретації Павла Вірського, студював їх, черпав надхнення з їх хореографічної віртуозності й багатства. А це вийшло лише на добро і славу суміського гуртка, бо в короткому часі він став одним з найкращих наших танкових колективів, популярним не тільки серед українців, але й американців. І к е р

НАШІ ПРИХИЛЬНИКИ

М. Б. БІГУС і П. ЯЦИК, власники фірми Промбанк Інвестмент Л. Т. Д., Торонто — дол. 20.00 і пишуть: "Обидва пильно слідкуємо за появою чисел "Лиса", подивляємо Ваш немирний гумор, Вашу громадську відвагу та об'єктивність".

Небажаючи розголосу з Торонто — 25.00 дол.

Д-р Р. П. СМІК, Чикаго — дол. 10.00.

Т. ГРИЦІВ, Філадельфія — дол. 4.50; Д-р Р. ЛИСЯК, Стоун Пойнт — дол. 3.50; П. ПРИПХАН, Чикаго, Д-р І. МУЛИК, Сарнія і Е. ШАФРАН, Форест Гіллс — по дол. 2.50.

Р. МИКИТА, Патерсон і Д-р В. КЛІШ, Філадельфія — по дол. 2.00.

По дол. 1.50 з передплатою переслали: Всч. о. Ю. Боднар, Р. Л. Хом'як, З. Яцура, О. Ключас, Д-д Л. Кушнір, Л. Кришталович, Д-р Я. Крив'як, С. Кічоровська, Д-р В. Федорців, М. Гайда, І. Савка, Я.

З повною валізою ідей
і в прискрипку з пригорщеною злості
Ген, на Захід, між чужих людей
Мандрував Микола з Рябохвостів.

Не дивуйтеся, що була там злість —
Це ж було жорстоке врем'я люте,
Та й Микола був ізгой-дїлїст,
То і злість повинна конче бути!

Спершу пішки, потім на візку,
Далі поїздом на заграничну візу,
А нарешті вже й на літаку
Віз свою з ідеями валізу.

Аж за морем опинився він
Із валізою коштовною своєю,
З неї, мов з коробки вітамін,
За ідеєю він добував ідею.

Роздавав направо-ліво їх,
Де лиш доступ діставав до слова:
У статтях, полеміках палих,
В резолюціях, на вічах, у промовах.

Проминали місяці, літа,
Умлівав і терп'язик від праці,
Та чогось Миколиного мета
Розпливалась у зеленій мряці...

Глянув у валізу — видно дно,
Не ідеї там були, а пустка,
І в Миколи серце, мов вікно,
Заслонила суму чорна хустка.

Він зідхнув зажурено: "Гей, гей!.."

Похилявся, сарика, та й заплакав:

"Ой, Миколо, ти своїх ідей

Не здійснив, а тільки пробалакав!"

Але ні! В прискрипку ще щось є!

Гляп туди Микола з Рябохвостів

І, на лихо чи добро своє,

Там намацав жовтий згусток злості.

"Рідна Злосте! Дорога, своя,

Традиційна, вічна, непокірна!

Де я куди не мандрував би я,

Ти була мені, як жінка, вірна.

Що ідеї! Мов горох з мішка,

Розкотились по чужих дорогах —

Ти одна незмінна і тривка,

Лиш з тобою, Злосте, перемога!

Я тримаю тебе на ворогів,

Де ж вони? Далеко, юродиві!

Тож тепер — про це нема двох слів! —

Поможь мені... на рідній ниві!

Ну, ходім! Удвох ми все погнем,

Супротивників потрохем і поборем!"

І Микола із новим вогнем

Поманджував на громадянські збори.

КЛИМ КЛИН

Данилишин, Е. Лисняк, В. Сорочинський, В. Сім'янец, М. Завицький, Д-р В. Помірко, І. Баран, Д-р М. Навроцький, Т. Станько, М. Сірий, С. Хом'як, А. Цвях і проф. Б. Загайкевич.

По 50 цент. до передплати долучили: Д. Федорак, Олена Морозевич і Ольга Андрушків.

В. ПОПОВИЧ, Гент, Бельгія — 1.50 на пресфонд і пише: "Ваш місячник зробив велику громадську роботу, говорячи людям правду в очі, його ролія тим більше буде важна в майбутньому..."

Наші передплатники Ксеня і Володимир КУЧЕР з Дітройту прислали нам з передплатою такі слова признання: "Ваша сатира варта більше, чим усі статті на актуальні питання наших днів, і осягає свою ціль багато скоріше".

Всім за пресфонд або добре слово щиро дякуємо.

ЛИС МИКИТА

— Дайте даток на будову нашого спільного дому!

— Поможіть при будові нашого спільного дому!

— Чого пхаєтеся? Цей дім не ваш, а наш!

ЯК СОБІ УЯВЛЯЄ
БЮРОКРАТ...

...критику згори...

...та критику знизу.

(З приводу вистави „Запорожця за Дунаєм“ у Трой)

Як гриби по дощі, постають у нас нові театральні групи, об'єднання, гуртки. Ця "театральна пошесть" не проминула й Надгадсонської тихої сторони, де в околицях столиці стейту Нью-Йорк — Олбани — живуть собі мирно наші "запорожці за Гадсоном". Аж одного літнього дня зустрілися батьки новаків на Пластовій Оселі та вирішили "однодушниково" відсвятити "Запорожця за Дунаєм".

Ця фантастична ідея зразу викликала живу виміну думок між надгадсонськими патріотами. Очевидно, що зараз виявилася нова "лінія поділу": одні були за, а дру-

гі — проти! Мовляв: А хто відспіває Одарку? Тут немає ніодної такої!

Кінець-кінцем постала нова театральна одиниця з дещо предовгою назвою: Українська Театральна Група ім. Лесі Українки Округу Олбани при Відділі УККА у Ватервалті, Н. Я.

Думки учених і невчених були поділені: чи дійде до вистави чи ні?

Але — сталося "чудо над Гадсоном" — і прем'єра вистави пройшла з несподіваним успіхом! Одарка "заткала за пояс" усіх інших Одарок, що їх ми бачили колинебудь.

Під час першого акту, як Одарка (Марта Гречаник) збила "на кисле яблуко" Івана Карася, — одна пані gratулює її чоловікові:

— Але ж Ваша Мартуся прекрасно грає!

— Дуже дякую, — відповів її чоловік, — але вона дома ще краще грає!!!

II.

У другому акті Іван Карась (у цивілью Ярослав Ліщинський) так "розхоробрився", що, розказуючи султанові про один бій, витягнув козацьку шаблюку, і так почав нею різно вимахувати, що мало за одним замахом не обтяв голови і султанові і двом туркам на сцені!

Тому на чергову виставу султан (Яр. Кушнір) — на всякий випадок — підвищив подвійно свою забезпечену полісу...

III.

А як в останній дії співав Імам, то мій синок спитав:

— Тату! Щось я того турка нічого не розумію! Що він властиво співав?

— А як турок може співати? — Відомо: по-турецьки!

І з того дня тихий Гадсон на своїх хвилях розніс широко славу про "надгадсонську оперу", і про невідану досі Одарку, і про найхоробрішого Карася і про всіх "запорожців за Гадсоном", що довершили не абиякого "чуда"!

I. СТАРОКРАЙОВИЙ

W. MILE & BEECH
Tel.: KE 1-1303, KE 1-1304 and 531-9599
В. КУКУРБА
менеджер

SUNOCO

WALT'S SUNOCO SERVICE CENTER
Всяка обслуга і напруга авто

Винаймаємо траки і трайлери на цілу Америку і Канаду.

Пластун, сумівці,
Копуни-усківці!
"Мала Думко" і "Стара":
До "Веселки" йти пора!

Прийде п'ятниця авечері — ні пройти, ні проїхати під Українським Народним Домом у Нью-Йорку! Тоді єдиним спокійним прибіжищем являється Українська Цукорня "ВЕ-СЕЛКА", де, в прийнятній тісноті, можна посидіти, погугорити з друзями, випити теплу каву або чайок, а то й солідніше скріпити сили дарами "веселкової" кухні...

То ж пам'ятайте нашу адресу:

"ВЕ-СЕЛКА", 144 — Друга Евію (в Пластовому Домі!)

ЩО ОЗНАЧАЄ "БОСНІЙ"

Для гетьманців: Волтер Босній, що розсварив їх перед кількома роками, а тепер заховався десь у Квебеку.

Для українців католиків: фадер Моррис Босній, що вчинив потьвемний заклот у Вінніпегу, проти українських Єварахів, коли вони перебували у Ватикані.

В Україні — "босній" — означало людину, яка думала п'ятами, а не головою.

Михайло з Торонто

Редактор „Свободи“ на сторожі моральної лінії газети.

ПРИГОДА СНАЙПЕРА

Ческа Єліґо!

Фалити Бога, жи си месниці закінчили, бо з тотими балюнками і вичернищами у цес рік був швіц несотворений.

Шо воно типер на наш нарід таке найшло? У кожду суботу цала Украина тресла си на сали, едначово, ци то ув Дітройді, ци ув

Бонбафалі, ци у самім Ньюйоргу. Дес я тото чув, жи жижди тиж мают свою сповід. Відє таний хусит на кладку над водов і поскаче собі, ніби то вітресає з-під халата всьо тото, жи нагрішив.

Тотих жиждів то я нагадав сми си, ек дивив си на нашу поліїтичну мігранцію, ек тресла си і підскакувала на ружних наших національних вичернищах. Видавало си, жи вітресали из себе все тоті гріхи, жи биз тот рік нагрішили. Все тоті округлі столи, тоту по казетох поміляміку, дикоскунзію і розмаїте кедринство.

Єк я на тото дивив си, то нагадала си мені коломиїлка:

Ви, музики, грайте, грайте,

А ви, люди, чуйте;

А ви старі йдіт додому.

Молоді ночуйте.

Але жи в нас типер всьо йде шиворит-навиворит, то тра би коломиїку так співати:

Ви, музики, грайте, грайте,

А ви, люди, чуйте:

— На що ви дивитесь?
— Читаю фінансовий звіт Комітету Пам'ятника Т. Шевченкові...

Ви, молоді, сидіт дома,

А старі — данцуйте...

Бо так тото достоментин й було. На сали підскакували, ци то валце, ци польки-тресунки, ци екогос форстота самі старші таті та й дорослі мамі, а найбільше то було дідів из бабамі. А молодих, то хіба дес-не-дес, жи на палци порухувати.

Мой! Та ек тота молодіжд має у нас втримати си при організаціях на націоналній роботі, ек аї не видко там, де вона має бути найперше: на бали ци на вичернищах.

Але тото ест так: тепер молодіжд має екстра свою поведенцію і екстра свої данці. А старі того апсолютни не хотет знати. Єк йно хоркестра заграє екес "гугі-бун-гі" або "мецкану бульбу", то зараз виступит екас мизис і тото за рекорсує:

— Музика, гальт! Я тото грати не позволею!

Тоди молоді си поображуют і йдуть собі гет. А на другий раз, то вже навит не йдуть. А ек екийс приїде, то підопре сїну, аби не впала, і так стоєт до самого мінце.

Стоєт і дивит си, ек тоті старі підтресають си у данці і нич си не журут, ек воно буде, даймина-то, за еких пет років.

Хто тоди на тот балюнок ци вичерниці приїде, га?

І на чім си тоди наші поліїтика утримає і звідки возмут на збоявий фонд, аби заплатити ренту за націоналну бару, або ще екус наглу потребу, жи нас пече.

Вартувало би, аби сте тиж над тим добре подумали.

Чесу на тото мати мете типер доста.

Цалий Великий Ціс.

Зини Дозула

ТЕМПО

— Жінко, ми видаємо забагато грошей.

— Ми не видаємо більше, чим ти заробляєш, тільки скоріше.

Умови передплати в ЗДА і Канаді:
річна передплата — дол. 3.50
піврічна передплата — 1.80

Editor Edward Kozak
"THE FOX"
4933 Larkins
Detroit, Michigan 48210